

מסורת הש"ס

(א) מעילה ט. ג. טז יג.
(ג) נחמיות קר: מנחות טעו: (ד) תמורה יא: (נדף יט: ערכין ה. צטרות יד: (ס) נפי' תוס' תמורה יט: ד"ה זאת אומרת. (ו) יומא ג. סה. הוריות ו. (זקמן יג.). (ז) ז"ל בביטא.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קדשו וכו' וע"כ מדרגתא לעיל:
(ב) ד"ה הואיל וזורפה כל השנה. לעולם במכתשת קדושת הגוף ובלילה היינו טעמא דלא מיפסל לפי שאינה משנה את מראותיה:
(ג) תוס' ד"ה אלו וכו' בביטא. כ"ז בפי"ג דמנחות ד' כג ע"כ פרש"י ב"טא כלי ששט ונללן מנהג וכומו' ס"פ מנחת מקדש משמע דהס גורסי' מראותיה:
(ד) ד"ה הואיל וכו' אין גלי שרת מקדשה (שלא מדעת) תא"מ וי"ב ס"א אלא הראוי ונכ"ל:
(ה) ד"ה מ"מ וכו' גבי מכתשת שניקבה ושלא כז"ל ומתא' ושעברה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' לרפי נסכים. פי' מור ד' כו ע"כ תוס' ד"ה אכל:

מוסף רש"י

המנחות מועלין בהן משהוקדשו. צפה (מעילה ט. ט). ומנחות כהנים. דכתיב וכל מנחת כהן כליל תהיה (שם טו.). ומנחת בהן משרו. היינו תמידי כהן גדול (שם). ומנחת נסכים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים. דאין זו ערשים, דכל הני דמתני' כליל מינה (שם). מועלים בהן משהוקדשו. קדושת פה בגלגלם (שם). לב בית דין. של הכהנס (מנחות טס.). מכתת'י. חקדיש וכו' לדמיו'. חיל' דחוי לעולה ואקדשים לדמי עולה (שערין ה). שמכרטי ויביא דמיו עולה (בבברות יד: תמורה יא:) או אשט (תמורה יט:). ולהכי נקט רבא וכו', דבעולה אימי רבא ונקבה לא חויא לעולה ולוכא לממר קדשה קדושת הגוף (תמורה יא:) או: להכי נקט וכו' דחוי לעולה משום דרובא דמיתיי קרבן עולה מימיו (בבברות יד:). קדוש קדושת הגוף. והוא עצמו יקרב עולה. דמינו דמתא ליה קדושת דמיס נתתא ליה קדושת הגוף הואיל והוא חוי לגופיה (שערין ה). וכעיי' תמורה טו:). ואשט יכול למכור הואיל והוא גופיה חויא לעולה (תמורה יא:). והפריש אחרים תחתיהם. ומתכפרו בזה ואחר כך נמלאו האזורים (תמורות ז.).

קדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה

אצל בכלי לא קדשה דתקדש הגוף דמכתשת שנשחקה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יוס**. אס נגע זה: **המנחות**. מנחת יחיד:

מועלין בזה משהוקדשו. קדושת דמים צת מעילה היא: **קדשו בכלי**. הביא לעזרה ומתנה בכלי שרת: **הוכשרה**. נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יוס. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומוזמינו לכן: **הקומץ**. של מנחת יחיד: **ומנחה כהנים**.

שהיא כליל ואינה נקמצת: **ומנחה כהן משוה**. חביתי כהן גדול שצכל יוס מחליתה צבורק ומחליתה צערב: **ומנחה נסכים**. הבאה עם הצהמה שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאלל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי כו'**. וסך דפליג לה בתרתי צבי הך וסך דלעיל דהמנחות מועלין בזה כו' משום דבסיפא יש חילוק ציניהם צמילי אחרניתא במסכת מעילה דצההיא דלעיל לא קתני וחיציין עליה משום פייגול וגומר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וצחקן שכולן כליל קתני בקדושת כלי דיהו וחיציין עליהם משום נותר ומשום טמא. קתני מיהא קטורת וקתני קדשו בכלי וע"כ (א) מתיניתן לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יוס ולא תנא לינה והכא תנא לינה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי צבשעת הקטרה דומיא דקומץ ולבונה ושאר השנויים כאן עמה אלמא מכתשת לא מקדשא ליה קדושת הגוף: **הואיל וזורפה ג**. אינה משנה את מראיתה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה ומיהו משקדשה בכלי לקרב גזור זה רבנן פסול לינה דלמא אחי לאכשורי בשאר המתקדשים בכלי: **מכל מקום קשיא קדושה שצנה להיכן הלכה**. צין בתמיעין צין צקטורת: **לכ ז"ד מחנה עליהם**. צשעת לקיחה דלא ליקדשו קדושת הגוף אלא האריכין לשנה וכל מידי דליצור נותנין צ"ד לצ: **והא מר הוא דאמר**. במסכת תמורה: **הקדיש וכו' לדמיו**. הקדיש איל לדמיו: **קדוש קדושים הגוף**. ואינו נמכר מאחר שהקדישו והוא עצמו ראוי להקרבה אינו יואל מידי מוצח (תמורה לג:). והכא נמי למאי מהני תנאה דלכ צ"ד כי אמרי' נמי יהו לדמיהן קדשי להו לגופיהו: הא

דצשעת הקטרה אין לא קדשו לא וי"ל דהא לא הוה קשה ליה כולי האי דמימר דצקטרת אפילו לא קדשו בכלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו בכלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוה השנויים כאן נאכל לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו בכלי קאי אטבול יוס ומחוסר כפורים ולינה דאלי"כ צחנס נקט טי"ן תדע דהא קומץ נמי אפילו לא קדש בכלי נפסל בטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסיסא דקדמני לעיל המנחות מועלין בזה והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמני וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו מתני' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה בכלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי בשאר קרבנות המתקדשים בכלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הואילא לו (יומא דף מח. וטס) צעי רצ פפא חיטב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה והקשה צקונטרס שס דאמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה לינה לאכשורי בזה וליכא למימר דהתם דהתם מייתי ראיה מדאורייתא פסלה לינה ומתכא ליכא לאוכוחי דפסלה מדאורייתא דהא לפ"ה דהכא ע"כ לא פסלה אלא מדרבנן לכ"נ לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקרבצ קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת דמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחם (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צבת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צבצת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדאורייתא אכל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימיה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדאורייתא וכיון דבעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייק' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחצת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אכל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בזה לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה חיפוק ליה דלא פסלה מחשבה: **מכ"ל** מקום קשיא. מימה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין (דף י:) גבי מכתשת שניקבה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתיצין לתוכה אצב דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת צימרת וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ק דכשאומר יהא זה לקטורת לא חילל עלה קדושת הגוף: **פ"ה** ושעיר שצ' יום הכפורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) לימא למסקנא הכי

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

יא.

הוכשרו ציפסל בטבול יום. וא"ת כי לא קדשו בכלי נמי ליפסל בטבול יוס מידי דהוה אכולין שנעשו על טהרת הקודש דמיפסל בטבול יוס כדמוכח צסוף נדה (דף עא. וטס) דמנן היושבת על דס טהור מערה מים לפסח ודייקינן מערה אין נוגעת לא דחולין שנעשו על טהרת קודש כקודש דמו וי"ל דתנא דהכא סבר לאו כקודש דמו כחורו לומר דהתס דהרי הוא כמגע טמא מת צקדשים ולא לחולין א"נ הכא מיירי מדאורייתא וה"ה דמקודס לכן מיפסלי מדרבנן ואס תאמר א"כ מאי פריך לעיל נימא דקדושת דמים היא והא דקתני נפסלת בטבול יוס היינו מדרבנן ומשנה ראשונה דהתס דסברה דכקודש דמו וי"ל דאי מטעס דכקודש דמו מיפסלא בטבול יוס א"כ אפילו לא נתנה צמכתשת נמי דכיון דמדרבנן מיפסלא אפי' אינה ראויה להקרב נמי או שמא קטרת לא מיפסלא משום חולין שנעשו על טהרת קדש דלא שייך זה האי טעמא כיון דלאו צת אכילה היא אכל לעיל קאמר שפיר וכי"ת כל קדושת דמים מיפסלא בטבול יוס ולא קשה ליה אפי' לא נתנה צמכתשת נמי דלא מפסלא קדשת דמים כל זמן שמחוסר מעשה צגופו דהיינו כתישה והשתא נמי ניחא מה שמקשה דאמאי לא פריך מרישא דתנא לעיל מהך דהמנחות כו' דמייתי הכא וצפ"צ דמעילה (דף ט.) שמי הלחם ולחם הפנים מועלין בזהס משהוקדשו קרמו צתמור הוכשרו ליפסל בטבול יוס קרמו אין לא קרמו לא ולפי מה שפרישית דקדושת דמים לא מיפסלא בטבול יוס כל זמן שמחוסר מעשה צגופו לא ה"מ למיפרך מרישא דאפילו נתנוה צתמור אכתי מחוסר קרימיה וכשישחטו עליהן הזבח אחר הקרימיה שהיא אפייה:

א"ל מעתה תיפסל בלינה א"מא תנן כו'. פירש צקונטרס דדייק מדקתני לעיל גבי מכתשת טבול יוס ולא קתני לינה והכא תנא לינה ש"מ דכלי דהכא לאו מכתשת היא אכל אי לאו הך מתיניתן דמייתי במצרייתא גופה דמכתשת דקתני טבול יוס ולא קתני לינה לא מצי למיפרך דאיכא למימר תנא טבול יוס וה"ה לינה וא"ת ותקשה ליה מטבול יוס גופיה דצצרייתא קתני דמכי נתנה למכתשת נפסלה בטבול יוס ואילו הכא תנן קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס דהיינו כלי דהא תנן כולי האי דמצי למימר דצקטרת אפילו לא קדשו בכלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו בכלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוה השנויים כאן נאכל לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו בכלי קאי אטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסיסא דקדמני לעיל המנחות מועלין בזה והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמני וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו מתני' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה בכלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי בשאר קרבנות המתקדשים בכלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הואילא לו (יומא דף מח. וטס) צעי רצ פפא חיטב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה והקשה צקונטרס שס דאמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה לינה לאכשורי בזה וליכא למימר דהתם דהתם מייתי ראיה מדאורייתא פסלה לינה ומתכא ליכא לאוכוחי דפסלה מדאורייתא דהא לפ"ה דהכא ע"כ לא פסלה אלא מדרבנן לכ"נ לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקרבצ קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת דמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחם (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צבת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צבצת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדאורייתא אכל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימיה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדאורייתא וכיון דבעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייק' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחצת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אכל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בזה לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה חיפוק ליה דלא פסלה מחשבה: **מכ"ל** מקום קשיא. מימה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין (דף י:) גבי מכתשת שניקבה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתיצין לתוכה אצב דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת צימרת וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ק דכשאומר יהא זה לקטורת לא חילל עלה קדושת הגוף: **פ"ה** ושעיר שצ' יום הכפורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) לימא למסקנא הכי

(ה) תוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.

	עין משפט נר מצוה
ל א מיי פ"ב מהל' מעילה הלכ' ז:	
לא ב מיי פ"ד מהל' שקלים הל' יא יז:	
לב ג מיי פ"ה מהל' ערכין הלכ' יד:	

רבינו חננאל

קדושי דמים הוא ולא קדושת הגוף. והתמידים קדושתן קדושת הגוף היא: אי הכי אמאי נפסלת הקטורת במגע טבול יוס מעת שנחתה למכתשת לשחוקה ועדיין לא קדשה. וכי תימא כל דבר שווא קדושתו קדושת דמים נפסלת במגע טבול יוס. והתנן במס' מעילה פ"ב המנחות מועלין בהן משוהקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס כו'. אם קדשו בכלי הן נפסלין ואם לא קדשו בכלי שרת אין נפסלין. הנה קדושת דמים הן אלו המנחות ואינן נפסלין בטבול יוס. ולא מצא תשובה. ואמר בלינה כמו הובחית. אלמה חנן במעילה פ"ב הקומץ והלבונה והקטורת אם קדשו בכלי הוכשרו להיפסל בלינה. ודחי רבה שאני קטורת דאע"ג דקדושת הגוף היא כיון דצורתה בכל השנה. כלומר הואיל והיא נעשית מתחלת השנה אין הלינה פוסלת בה אלא עד שתקדש בכלי. ויש מי שאומר כיון שהקטורת כך צורתה לא גמרינן מינה דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. כמו שאין אומרים בקטורת קדושה שבה להיכן הלכה אלא מחללין אותה. כך [אין] אומרים בתמידין קדושה שבהן להיכן הלכה אלא נפדין במימים. אלא אמרינן שאני קטורת והקשיא בתמידין עומדת. ור"א כיון שהן קדושת הגוף שוהין שוין. והא דאמר מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אתרווייהו מקשינן. ורבא מפרק אתרווייהו לב ב"ד מתנה עליהן. כלומר בעת קנייתם ובעת עשייתם לב ב"ד מתנה עליהן אם הוצרכו לצבור והוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן. א"ל אביי דרבא (ז) והא את הוא דאמרת הקדיש וכו' לדמיו קדוש קדושת הגוף. א"ל כי קאמינא היכא דא"ל לדמי עולה קדוש הוא עצמו לעולה. אבל המקדיש לדמי נסבין לא קדיש אלא לדמיו. ומותיב עליה אביי מפר ושעיר יום הכפורים שאבדו

(ה) תוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.